

[Vagn Bro.]

Vi finder altsaa Lovgivningen, saaledes som den nu er afgrænset, paa sin Plads, og jeg skal tillade mig paa Venstres Vegne at anbefale de stillede Ændringsforslag.

Pürschel: Jeg vilde gerne tillade mig at knytte nogle Bemærkninger af, om jeg saa maa sige, teknisk Art til de allerede fremsatte Udtalelser. Først maa jeg sige med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 6, over for hvilket Venstres Ordfører havde nogen Betænkelighed, at dette Ændringsforslag i særlig Grad vandt Tilslutning hos Retslægeraadet, som fandt det rigtigt, at dette blev sat ind i Lovforslaget, og dermed haaber jeg at have borttryddet de Betænkeligheder, der kunde gøre sig gældende med Hensyn til dette Punkt.

Dernæst vil jeg sige, at her er jo Tale om Videreføring af en Lovgivning, der til en vis Grad har haft Karakteren af et Forsøg. Jeg mener, at Forsøgets hidtidige Resultater berettiger til at videreføre denne Lovgivning, men dette Grundsynspunkt maa naturligvis opfordre til Forsigtighed ved de Skridt, man tager paa dette meget vanskelige Omraade; det er det, der har været bestemmende for vort Ønske om, at Afgørelsen skulde henlægges til en Domstol, og at det indførtes i Lovforslaget, at Maalet, at bringe Forbryderen til Respekt for Samfundets Love, ikke kunde naas ved den sædvanlige Reaktion, ved en Straf.

Det er i Lovforslaget, som det nu ser ud, fastslaaet, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om tvungen Kastration er henlagt fra et Nævn til Domstolen. Man har sikret, at det lægevidenskabelige Grundlag kommer i Orden, derved, at en Erklæring fra Retslægeraadet skal indhentes, og Afgørelsen kan træffes enten ved selve den Dom, hvorved Skyldspørgsmaalet afgøres, eller ved en senere Afgørelse, med Hensyn til hvilken man dog straks skal tage Forbehold ved Dommen.

Der er imidlertid ikke i Lovforslaget fastsat nogen Slutningstermin, inden hvilken denne anden Afgørelse skal falde. Jeg ser saaledes paa det, at det følger af almindelige Grundsætninger, at Afgørelsen ikke bør udskydes længere, end til alle fornødne Momenter til Afgørelsen foreligger, og disse bør man søge at tilvejebringe, saa snart som det efter Sagens Natur er muligt. Afgørelsen er ogsaa, hvor den deles i to Afsnit, for det sidste Afsnits Vedkommende en Domsafgørelse, hvor Anklager og Forsvarer maa have Ad-

gang til at gøre sig bekendt med det indhentede Materiale, det Grundlag, paa hvilket Afgørelsen skal træffes, og eventuelt maa en særlig Domsforhandling om dette Spørgsmaal foregaa. I Mangel af særlige Regler maa med Hensyn til Anke af disse Afgørelser de almindelige Regler om Anke af Domme gælde, ikke de særlige Regler om Kendelser. Heraf følger, at er Afgørelsen truffet ved Underretten, ankes der til Landsretten, er den truffet ved Landsretten, ankes der til Højesteret, er den sket ved et Nævningeting, træffes den, efter at Nævningernes Kaldelse: Skyldig er faldet, og kan følgelig paaankes til Højesteret.

Man har overvejet at indføre betinget Dom med Hensyn til disse Forhold, men det er blevet opgivet, dels paa Grund af visse tekniske Vanskeligheder ved Gennemførelsen, dels paa Grund af et andet Hensyn, der i hvert Fald for mig har været meget afgørende. Naar jeg paa et vist Tidspunkt ønskede betinget Dom indført her, var det ikke mindst ud fra den Betragtning, at disse Forholdsregler i Praxis maa kunne tænkes at komme til Anvendelse enten over for Folk, der i Medfør af Almindelig borgerlig Straffelovs § 70 som helt eller delvis utilregnelige anbringes paa en Anstalt, eller over for Folk, der i Medfør af Almindelig borgerlig Straffelovs § 65 dømmes til Hensættelse i Sikkerhedsforvaring. Og da det mindste Aaremaal, i hvilket den paagældende holdes i Sikkerhedsforvaring efter at være dømt dertil, er 4 Aar, vil man, hvis man ved en Kastration fjerner netop det Moment, der har gjort Manden til den farlige Forbryder, netop det Moment, der har bevirket hans Indsættelse i Sikkerhedsforvaring, komme i en meget uheldig Situation, hvis man ikke kan benaade ham for Sikkerhedsforvaring, men der er fra alle Sider, tror jeg, blandt Teoretikere og Praktikere, Enighed om, at det er muligt at benaade ogsaa en Mand, der er idømt Sikkerhedsforvaring, naar der foreligger saadanne ekstraordinære Omstændigheder, som her er Tale om.

Jeg skal slutte med at sige, at alt tyder jo paa, at dette Lovforslag meget snart vil blive til Lov, og det vil da efter min Opfattelse komme til at staa som et Vidnesbyrd om, at danske Kriminalister, hvorunder jeg i denne Forbindelse indbefatter Retslægeraadet, der har haft en saa væsentlig Indflydelse paa Lovforslaget, ingenlunde er en Samling af blødsødne, i slet Forstand forbrydervenlige Personer. Det vil komme til at staa som et Vidnes-